

Arrest

nr. 240 953 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. Hoewel u opgegroeid bent in een familie van moslims, zou u zelf nooit een godsdienst gehad hebben. U bent geboren in Suleimaniya, Iraaks Koerdistan, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Sarchnar woonde. Nadien verhuisde u naar de wijk Kurdsat, waar u bleef wonen tot tien dagen vóór uw vertrek uit Irak. De laatste tien dagen vóór uw vertrek uit Irak verbleef u ondergedoken bij uw neef H. in de wijk Kurdsat van Suleimaniya.

U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan, maar kon u uw middelbare studies omwille van uw problemen niet afwerken. Vanaf uw 14de begon u ook als winkelier en bouwvakker voor uw neef te werken.

Uw ouders zijn streng gelovige moslims en als kind werd u bijgevolg ook islamitisch opgevoed. U werd gedwongen de islam te praktiseren, de islamitische regels te volgen, naar de moskee te gaan, te bidden en te vasten met de ramadan. U deed deze zaken enkel omdat u hier toe verplicht werd, niet zozeer omdat u hier zelf in geloofde. Vanaf uw 14de begon u dan ook meer en meer te twijfelen aan uw religie, hiertegen te protesteren en niet alle regels meer te volgen. U wou vaker uitgaan, waterpijp gaan roken en relaties met meisjes aangaan, hetgeen echter niet mocht van uw familie. U wou als vrij persoon leven, uw eigen geloof kiezen en niets meer met religie te doen hebben. Zo ging u na uw 14de nog maar twee à drie keer naar de moskee, dit omdat u dit moest doen van uw vader. De twijfels die u had over de islam werden bovendien nog versterkt door de activiteiten en wreedheden van Islamitische Staat (IS). Stilaan zou u uw geloof in de islam volledig verloren hebben, waarna uw familie dit vanaf uw 15de à 16de ook te weten zou zijn gekomen. Op dit moment zou u niet meer gelovig zijn, maar u enkel als een normaal en vrij mens willen gedragen zonder verbonden te zijn aan een godsdienst.

Uw familie kon echter niet accepteren dat u ongelovig was en u de regels van de islam niet meer volgde. Hoewel u in het verleden hierdoor al meerdere problemen en conflicten had gekend met uw familie, verergerde de situatie in de laatste anderhalve à twee maand(en) voor uw vertrek uit Irak. Zo zat u op een gegeven moment waterpijp te roken met uw neef, toen uw vader u kwam aanvallen met zijn Kalasjnikov. U rende meteen weg en uw neef hield uw vader tegen, waarop uw vader zei dat u dergelijke zaken bewust deed om uw familie tot schande te brengen. Daarenboven zou uw vader meermaals gedreigd hebben u te vermoorden indien u niet terugkeerde naar 'hun' regels en normen. Toen uw vader bovendien een foto van u gezien had waarop u alcohol aan het drinken was, kon hij zijn ogen niet geloven en was hij heel boos geworden, waarna hij u twee nachten in een kelder, bovendien zonder voedsel, heeft opgesloten. De dag nadat u door uw vader werd vrijgelaten, werd u echter op het toilet opgesloten, andermaal zonder voedsel. Omdat u zoveel honger had, had u uw vader om vergiffenis gevraagd en gezegd dat u uw godsdienst terug zoals vroeger zou gaan praktiseren. U had dit echter enkel gezegd zodat uw vader u zou vrijlaten en u uit het huis kon vluchten. Na uw vrijlating vluchtte u ook meteen naar uw neef, waar u tijdelijk kon onderduiken. Uw neef zei dat hij uw probleem niet kon oplossen, maar dat hij er wel voor kon zorgen dat u uit Irak kon vertrekken.

U had geen andere keuze en op 17 november 2018 verliet u met de hulp van uw neef Irak. In eerste instantie reisde u met een smokkelaar in een auto richting Erbil, waarna u enkele dagen met de auto en een vrachtwagen verder reisde zonder te weten waar u was en wat de bestemming van de reis was. U had meermaals aan de smokkelaar gevraagd waar jullie waren of waar jullie naartoe gingen, maar de smokkelaar weigerde hierop te antwoorden. Uiteindelijk diende u op een bepaald moment uit de vrachtwagen te stappen, waarna u te weten kwam dat u in Brussel was. U bent hier aangekomen op 28 november 2018 en diende hier op 29 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Hoewel u opgegroeid zou zijn als moslim, blijkt uit uw verklaringen echter dat u zich heden als atheïst beschouwt. U geeft immers aan de islam te zijn afgefallen, geen godsdienst meer te hebben en ook niet meer te geloven in het bestaan van een god (CGVS, p. 4 en 11-16). Het CGVS dient echter vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden atheïsme.

Vooreerst kunnen uw verklaringen over dit atheïsme allesbehalve overtuigen. Zo is het bijzonder eigenaardig dat u van oordeel bent dat er geen verschil is tussen iemand die ongelovig is en iemand die de regels van de islam praktiseert (CGVS, p. 12). Nochtans is er wel degelijk een groot verschil en gaat dit verschil terug op de essentie van het atheïsme, met name het al dan niet geloven in een goddelijk wezen. Daarenboven is het ook merkwaardig dat wanneer u gevraagd wordt of u nog gelooft in god, het scheppingsverhaal en het verhaal van de islam, u in eerste instantie aangeeft dat u het niet weet en u niet zeker bent. Dit terwijl u enkele vragen later dan weer beweert in niets van de islam te geloven en er volgens u geen god of bovenmenselijk iets bestaat (CGVS, p. 12-13). Het afzweren van een geloof heeft normalerwijze ingrijpende en verstrekkende gevolgen, redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u hier nauwkeurige, coherente en ondubbelzinnige verklaringen over kan afleggen. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme.

Hiernaast blijkt uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat uw atheïsme voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging. Gevraagd met welke elementen van de islam u problemen had of oneens bent, beweert u dat alles wat in de islam staat tegen uw leven is en haalt u aan dat u van uw ouders geen korte broek mocht dragen, het volgens de islam niet toegestaan is om met een meisje ergens te gaan zitten en met vrienden op café te lachen en drinken (CGVS, p. 12-14). Doorheen uw persoonlijk onderhoud haalt u verder nog aan dat u de islam achter u heeft gelaten omwille van de strenge opvoeding en regels van uw ouders, omdat het niet toegestaan was een relatie aan te gaan met een meisje, alcohol te drinken of waterpijp te roken, u vrij wou zijn om te doen wat u wou en omwille van de gruweldaden van ISIS (CGVS, p. 11-14). Uw afkeer van de islam beperkt zich voornamelijk tot een afkeer van bepaalde gebruiken en regels én niet een afkeer van god an sich of van een goddelijke leer, wat dan weer de kern uitmaakt van het atheïsme. Het is niet omdat u niet akkoord bent met bepaalde islamitische gebruiken en voorschriften dat u daarom een atheïst bent.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme wordt verder aangetast door uw verklaringen omtrent het ontstaan van de wereld. Gevraagd naar hoe de wereld volgens u, als niet-gelovig persoon, ontstaan is, beweert u dat u in moeilijke omstandigheden leefde en nog niet de tijd hebt gehad om hierover na te denken. Vervolgens geeft u ook nog aan dat u over het bestaan heeft nagedacht, maar u hier nog geen antwoord over heeft kunnen krijgen daar u telkens tegen een muur botste en uw hersenen blokkeren (CGVS, p. 13). Dergelijke vage en nietszeggende verklaringen zijn weinig aannemelijk voor een overtuigd atheïst. Indien u zoals u verklaarde opgroeide in een zeer religieuze omgeving en uw wereldbeeld bijgevolg gevormd zou zijn binnen een religieus kader, zou verwacht worden dat u, nadat er twijfels ontstonden over het geloof en het bijhorende wereldbeeld, op zoek zou gaan naar een alternatieve invulling van uw teloorgegane wereldbeeld. U zou bovendien al verschillende jaren niet-gelovig zijn, meer bepaald vanaf uw 14de, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat u ondertussen wel al een antwoord gevonden zou hebben op een dergelijke existentiële vraag en/of u hier op zijn minst meer informatie over opgezocht zou hebben. Uit bovenstaande blijkt bijgevolg geenszins dat u een overtuigd atheïst bent.

Voorts is het ook bevreemdend dat u indien u zoals u verklaarde opgroeide in een zeer religieuze omgeving en uw wereldbeeld bijgevolg gevormd zou zijn binnen een religieus kader, u niet alleen de islam maar meteen ook alle andere religies besloot af te vallen. Andermaal dient opgemerkt te worden dat indien u de islam af zou vallen, er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat u op zoek zou gaan naar een alternatieve invulling van uw teloorgegane geloof, hetgeen u eventueel in een andere religie zou hebben kunnen vinden. Dat u in dit opzicht aangeeft nooit andere religies onderzocht te hebben is bijzonder eigenaardig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U bevestigt bovendien dat u zich van de islam afgekeerd heeft omwille van de regels en de strikte interpretatie. Het mag verbazen dat u als voornaamste motief voor het afvallen van de islam de strikte interpretatie van de geloofsregels aanhaalt, maar u zich niet in de islam verdiept zou hebben en niet op zoek bent gegaan naar positieve elementen binnen de islam (CGVS, p. 14). Bovendien geeft u ook blijk van weinig reflectie over de manier waarop veel moslims rondom u hun geloof op een minder rigide manier beleefden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het ook mogelijk was een gelovige moslim te zijn zonder een strikte interpretatie van de geloofsregels te volgen, zo gaf u zelf aan dat vrienden van u gelovig waren en tegelijk toch uitgingen en alcohol dronken.

Uw verklaring dat zij dit wel konden omdat hun ouders dat toelieten is een uitleg die geenszins kan overtuigen, het betreft hier immers louter een persoonlijke keuze en godsdienstbeleving. Of uw ouders een dergelijk gedrag nu wel of niet zouden accepteren staat los van uw persoonlijke godsdienstbeleving (CGVS, p. 17-18). Dergelijke vaststellingen ondergraven verder de ernst en geloofwaardigheid van uw geloofsafval.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een atheïst/ongelovig persoon te zijn. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor in Irak gekend zou hebben.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS immers dat uw ouders u twee à drie keer opgesloten hadden in het toilet, u nadien bij vrienden en familie hulp ging vragen maar niemand u wou helpen. Enkel uw neef zou u hebben willen helpen en hij zou u ook verteld hebben dat uw vader ermee dreigde u te doden (zie Vragenlijst CGVS, dd. 17 mei 2019, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u één keer door uw ouders opgesloten werd in de kelder en daarna één keer opgesloten werd in het toilet. Daarenboven maakt u op het CGVS geen melding van uw vraag naar hulp bij familie en vrienden, maar stelt u dat u meteen naar uw neef vluchtte zondermeer. Bovendien blijken uw verklaringen over de doodsb bedreigingen van uw neef ook incoherent te zijn. Zo beweerde u op het CGVS immers dat uw vader u reeds voor uw opsluiting meermaals met de dood bedreigd zou hebben, en dit zowel direct als indirect via uw neef (CGVS, p. 17-19). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Koerdisch (Sorani) machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Daarenboven gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat uw eerder interview bij de DVZ zonder problemen verlopen was en u er kort alles had kunnen vermelden wat van belang was (CGVS, p. 3).

Hiernaast is het door u geschetste verloop van de feiten ook allesbehalve overtuigend. Hoewel u aangeeft dat uw vader u de laatste anderhalve à twee maand(en) voor uw vertrek uit Irak met de dood begon te bedreigen, is het hoogst eigenaardig dat u in deze periode gewoon bij uw ouders bleef wonen en u enkel de laatste tien dagen voor uw vertrek uit Irak besloot onder te duiken bij uw neef (CGVS, p. 6 en 17-19). Dat u ondanks de levensbedreigende dreigementen van uw vader toch nog bij uw ouders bleef wonen relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u bovendien gewoon bij uw neef, bij wij u nota bene werkte, in Suleimaniya besloot onder te duiken is ook bijzonder merkwaardig (CGVS, p. 6-7, 17-20). De woning van uw neef kan immers bezwaarlijk aanzien worden als een waterdichte schuilplaats. Indien uw vader u daadwerkelijk had willen vermoorden, is het weinig waarschijnlijk dat hij u niet bij uw neef zou zijn komen zoeken of zou weten te vinden. Ook dit element ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de verklaringen die u aflegde omtrent uw reisweg. Voor zover u aanhaalt gedurende ruim tien dagen onderweg geweest te zijn naar België en hierbij gebruik gemaakt te hebben van allerhande transportmiddelen, is het redelijk te verwachten dat u deze ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten, temeer u nog nooit eerder had gereisd. Men zou dan in alle redelijkheid kunnen verwachten dat die omstandigheden een diepe indruk op u zouden nalaten. Er kan verwacht worden dat u minstens weet heeft van welke landen en plaatsen u doorreisde. Dat u geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend bent met betrekking tot uw reisweg is onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 9-10).

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw atheïstische levensvisie dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde identiteitskaart kon bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Dit document toont immers enkel uw identiteit aan, een element dat momenteel niet ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger.

Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleimaniya, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name: "art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; art. 48 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/2 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/7 van de wet van 15 december 1980 ; art. 62 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel

26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker verwijst naar de aanbevelingen van UNHCR inzake 'gegronde vrees voor vervolging', de beoordeling van asielaanvragen omwille van religieuze opvattingen en geloofwaardigheid.

Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker verwijst hij naar zijn verklaringen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de individuele en persoonlijke situatie en het feit dat al deze feiten zich afspeelden toen hij 14 tot 18 jaar oud was.

Verzoeker voert aan dat hij nooit heeft gesteld dat hij atheïst is, doch steevast heeft gesteld dat hij ongelovig is. *"Dit is al een eerste indicatie van hoe verzoekende partij haar ongelovig zijn beschouwd. Zij voelde zich beknot lang alle kanten door het geloof dat haar van jongs af aan werd opgelegd door haar ouders en verwijst dan ook telkenmale naar haar wil om vrij door het leven te gaan. De tegenpartij gaat doelmatig over tot een verkeerde lezing van de verklaringen van verzoekende partij door te stellen dat deze laatste van oordeel is dat er geen verschil is tussen iemand die ongelovig is en iemand die de regels van de islam praktiseert, om vervolgens te stellen dat er een groot verschil bestaat en dat dit de essentie van het atheïsme uitmaakt, namelijk het niet geloven in een goddelijk wezen."*

Verzoeker stelt: *"Het weze duidelijk dat de tegenpartij volledig de bal mislaat door te stellen dat verzoekende partij van mening is dat er geen verschil is tussen iemand die ongelovig is en iemand die de regels van de islam praktiseert. Immers, het is duidelijk dat er werd gesproken over het verschil tussen een ongelovige en iemand die de regels van de islam niet praktiseert."*

Verzoekende partij kan maar moeilijk geloven dat de tegenpartij dit anders zou begrepen hebben. De tegenpartij gaat moedwillig over tot een verkeerde lezing van de verklaringen van verzoekende partij, om uiteindelijk deze verklaringen op een ongeoorloofde wijze aan verzoekende partij tegen te werpen. Bovendien toont de tegenpartij hier voor een eerste maal aan dat zij absoluut geen rekening houdt met de specifieke context van verzoekende partij, van wie de ouders zeer strikt religieus waren. De vader was namelijk Mullah. Voor verzoekende partij zijn gelovig zijn en het geloof praktiseren onlosmakelijk verbonden en zij kan moeilijk het één loskoppelen van het ander."

Verzoeker argumenteert omstandig omtrent de invulling van het begrip 'atheïst' en 'ongelovig persoon'. *"Kortom, de tegenpartij heeft niet op afdoende wijze aangetoond dat verzoekende partij niet als ongelovig persoon beschouwd kan worden en verzaakt hier schromelijk aan de op haar rustende motivatieplicht."*

Ten slotte houdt de tegenpartij op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoekende partij verklaarde dat zij haar ongelovig niet trachtte te verstoppen en er openlijk voor uit kwam, wat een extra risicofactor inhoudt voor verzoekende partij."

Inzake het asielrelaas betoogt verzoeker dat de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen minimaal zijn.

Inzake de doodsb bedreigingen vanwege de neef stelt verzoeker:

"Ten eerste, dient men hier op te merken dat de tegenpartij de bal mis slaagt waar zij plotsklaps praat over doodsb bedreigingen van de neef. Verzoekende partij heeft dit nergens vermeld en deze doodsb bedreigingen bestaan bijgevolg enkel en alleen in de fantasie van de tegenpartij."

Ten tweede, laat de tegenpartij na om ook maar enigszins te argumenteren waarom de verklaringen over de doodsb bedreigingen incoherent zouden zijn. Verzoekende partij heeft er maar het raden naar."

Ten derde, indien men de verklaringen van verzoekende partij bekijkt dan kan men stellen dat deze wel degelijk duidelijk en coherent zijn. Indien de tegenpartij van mening was dat er onduidelijkheden bestonden dan had zij verdere vragen dienen te stellen, hetgeen zij heeft nagelaten."

Verzoeker verwijst naar het principe van voordeel van de twijfel.

Aangaande de situatie van verzoeker als ongelovig persoon afkomstig uit Iraaks Koerdistan citeert verzoeker uit rapporten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Oostenrijk, UNHCR, "Freedom of Thought" rapport van 2018, een onderzoek van het Research Directorate, Immigration and Refugee Board of Canada.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming en verwijst hij naar artikelen van het 2 en 3 EVRM. Verzoeker zou bij eventuele terugkeer naar Iraaks Koerdistan worden blootgesteld aan willekeurig geweld waardoor zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing zodat verzoeker opnieuw kan gehoord worden omdat het relaas onvoldoende werd geanalyseerd.

2.2. Bij aanvullende nota van 31 augustus 2020 brengt verweerder op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid de volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note - Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO COI Report Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019;
- COI Focus Irak - De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019;
- COI Focus Irak - De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5. Inzake verzoekers route naar België stelt de bestreden beslissing:

"Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de verklaringen die u aflegde omtrent uw reisweg.

Voor zover u aanhaalt gedurende ruim tien dagen onderweg geweest te zijn naar België en hierbij gebruik gemaakt te hebben van allerhande transportmiddelen, is het redelijk te verwachten dat u deze ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten, temeer u nog nooit eerder had gereisd. Men zou dan in alle redelijkheid kunnen verwachten dat die omstandigheden een diepe indruk op u zouden nalaten. Er kan verwacht worden dat u minstens weet heeft van welke landen en plaatsen u doorreisde. Dat u geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend bent met betrekking tot uw reisweg is onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 9-10)."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de motivering waardoor deze onverminderd staande blijft. Dit geldt des te meer aangezien verzoeker zijn reis blijkbaar deels heeft bekostigd met persoonlijk verdiend geld, sinds zijn veertiende, ingevolge arbeid voor zijn neef (gehoor CGVS p. 19-20). Van verzoeker kan minstens worden verwacht dat hij kan aangeven wat zijn persoonlijke bijdrage in de reis naar België bedroeg.

3.6. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben afgekeerd van het geloof, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van deze ongelovigheid inhoudt. Het afzweren van geloof heeft immers ingrijpende en verstrekkende gevolgen. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat verzoeker dienaangaande pertinente, coherente en ondubbelzinnige verklaringen kan afleggen.

Daargelaten de discussie over de invulling van het begrip 'atheïsme' en 'ongelovigheid', blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoekers afkeer van de islam zich in weze beperkt tot een afkeer van bepaalde gebruiken en regels (hetgeen niet noodzakelijk verwondert bij een adolescent) en niet een afkeer van god *an sich* of van een goddelijke leer.

Verzoeker verklaarde onder meer:

- *"Ik was 14 jaar oud toe ik begon te twijfelen aan de godsdienst en religie. Ik wou een relatie hebben met meisjes en mij niet verbinden aan de regels van de islam"* (gehoor CGVS, p. 11);
- *"Die eerste persoon [lees: ongelovige] kan overal naar toe gaan, kan een relatie aangaan met een meisje, kan drinken. Maar een andere [lees: gelovige] mag die zaken niet doen, maar geen relatie maken met een meisje, niet naar café gaan."* (gehoor CGVS, p. 12);
- *"Als ik een moslim ben dan moet ik mijn menselijkheid vergeten. Dan moet ik bijvoorbeeld mij als een slaaf gedragen. Toen ik thuis was, als iemand 10 jaar ouder was als mij, dan moest ik zijn handen kussen, dan moest ik als hij wegging de schoenen doen voor hem, als dienaar moest ik mij gedragen niet als mens"* (gehoor CGVS, p. 12);
- *"Als ik bijvoorbeeld thuis een korte broek aan deed, dan zei mijn familie vaak tegen mij "dat is geen fatsoenlijke kleding. Je draagt kleding die niet past als mens. Wat jij doet is niet goed". Dat zei mijn familie tegen mij."* (gehoor CGVS, p. 12);
- *"Toen ik 14 jaar oud was, waren er veel nieuwe zaken opgetreden in mijn hoofd die ik graag wou doen. Ik wou bijvoorbeeld vaker naar buiten gaan, dat ik met vrienden naar shisha-café ging om daar waterpijp te roken of proberen liefde te hebben of een relatie aan te gaan. Maar bij elke van die vragen kreeg ik wel vraagtekens van mijn familie. Hun argument of smoes was godsdienst. Toen heb ik wel een hekel gekregen aan de godsdienst, ik wou alles doen om niet meer gelovig te blijven."* (antwoord inzake het proces naar ongelovigheid, gehoor CGVS, p. 13);
- *"Alles wat in de islam staat was tegen mijn leven. Zelfs als ik met een meisje ergens zou gaan zitten, enkel zitten, was niet toegestaan volgens de islam. Als ik met vrienden in een café zou zitten en met elkaar lachen en iets drinken, dan was dat ook tegen de islam. [...]"* (gehoor CGVS, p. 14);
- *"Ik kon bijvoorbeeld van mijn ouders geen koptelefoon gebruiken omdat het tegen de islam was."* (gehoor CGVS, p. 14);
- *"Ik beschouw ongelovige mensen als normale mens die doet wat hij wil. Ik moet bijvoorbeeld zelf kiezen of ik koud of normaal water wil drinken. Ik mag zelf weten wat ik wil. Ik hoef mij niet te verbinden aan bepaalde regels of wetten."* (gehoor CGVS, p. 15).

Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat zijn ongelovigheid voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging doch wel uit een aversie ten aanzien van bepaalde gebruiken en regels inzake de omgang met oudere personen, de omgang met het andere geslacht, waterpijp roken en alcohol drinken. Verzoekers voornaamste motief voor het afvallen van de islam betreft aldus de strikte interpretatie van de geloofsregels; daarenboven heeft hij zich niet in de islam verdiept *"om te kijken of er positieve zaken waren of niet"* (CGVS, p. 14).

Verder blijkt dat verzoeker, die voorhoudt afkomstig te zijn uit een strikt religieus milieu, als niet-gelovig persoon over het ontstaan van de wereld verklaart dat hij in moeilijke omstandigheden leefde en nog niet de tijd heeft gehad om na te denken (gehoor CGVS, p. 13). Tevens verklaart hij over het bestaan te hebben gedacht, maar dat hij hier nog geen antwoord over heeft kunnen krijgen omdat hij tegen een muur botst en zijn hersenen meteen blokkeren (CGVS, p. 13). Dergelijke vage en nietszeggende verklaringen zijn weinig aannemelijk voor een overtuigd ongelovige. Indien hij opgroeide in een strikt religieuze omgeving en zijn wereldbeeld bijgevolg gevormd werd binnen een religieus kader, kan worden verwacht dat hij, nadat er twijfels ontstonden over het geloof en het bijhorende wereldbeeld, op zoek zou gaan naar een alternatieve invulling van dit teloorgegangene wereldbeeld; dit geldt des te meer omdat hij aanvoert al verschillende jaren niet-gelovig te zijn en hij deze verwerping van religie aanvoert als reden voor een vraag tot internationale bescherming.

Verzoekers aangevoerde ongelovigheid kadert aldus, zoals door verzoekers advocaat op het einde van het gehoor (CGVS, p.20) terecht werd omschreven, in *“een mix tussen adolescentie en de specifieke situatie van de familie [...]”*.

3.7. Inzake de omstandigheden voorafgaand aan verzoekers vertrek motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Hiernaast is het door u geschetste verloop van de feiten ook allesbehalve overtuigend. Hoewel u aangeeft dat uw vader u de laatste anderhalve à twee maand(en) voor uw vertrek uit Irak met de dood begon te bedreigen, is het hoogst eigenaardig dat u in deze periode gewoon bij uw ouders bleef wonen en u enkel de laatste tien dagen voor uw vertrek uit Irak besloot onder te duiken bij uw neef (CGVS, p. 6 en 17-19). Dat u ondanks de levensbedreigende dreigementen van uw vader toch nog bij uw ouders bleef wonen relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u bovendien gewoon bij uw neef, bij wie u nota bene werkte, in Suleimaniya besloot onder te duiken is ook bijzonder merkwaardig (CGVS, p. 6-7, 17-20). De woning van uw neef kan immers bezwaarlijk aanzien worden als een waterdichte schuilplaats. Indien uw vader u daadwerkelijk had willen vermoorden, is het weinig waarschijnlijk dat hij u niet bij uw neef zou zijn komen zoeken of zou weten te vinden. Ook dit element ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker voert geen concreet verweer ter ontkrachting van deze motivering die dan ook onverminderd overeind blijft. Verzoeker toont ingevolge zijn handelwijze derhalve geen concrete of subjectieve vrees voor vervolging aan.

3.8. Verzoekers voorgehouden ‘ongelovigheid’ leidt evenmin tot een gegronde vrees voor vervolging in Iraaks Koerdistan en zeker niet in Suleimaniyah, verzoekers plaats van herkomst.

Uit de door verzoeker aangebrachte landeninformatie blijkt vooreerst omtrent atheïsten in Irak dat UNHCR in 2019 stelde: *“UNHCR considers that atheists may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case.”* (vrije vertaling: *“UNHCR is van mening dat atheïsten internationale vluchtelingenbescherming nodig kunnen hebben op grond van hun godsdienst, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak”*) (de Raad onderlijnt).

De landeninformatie die verzoeker citeert stelt inzake de Koerdische regio in Irak onder meer (de Raad citeert te dezen de vertaling uit het verzoekschrift):

- *“In een artikel in de Guardian van maart 2014 wordt Falah Mustafa, hoofd van de afdeling buitenlandse betrekkingen van de KRG (KRG) van de Koerdistanese regionale regering, geciteerd, die stelt dat de Koerdistan-regio “een open en seculiere [samenleving] is”. Er zijn mensen die naar de moskee gaan en er zijn mensen die dat niet doen”* (The Guardian 25 maart 2014, tussen haakjes in het origineel). Dezelfde bron geeft aan dat Mustafa *“de co-existentie van christenen, soennieten, sjiieten en seculiere Koerden in [E]rbil als voorbeeld van tolerantie in Iraaks Koerdistan heeft genoemd”* (ibid.). Een artikel van Mariwan Salihi, een freelance journalist en fotograaf gevestigd in Koeweit (Uw Midden-Oosten n.d.a.), en gepubliceerd door de nieuwssite Uw Midden-Oosten [1], die interviews met jonge atheïsten in Irak bevat, geeft aan dat de Koerdistan-regio van Irak *“zichzelf als een tolerante plaats, met een semi-seculier systeem,” afbeeldt en dat jonge Koerden daar “vaak het gevoel hebben dat ze meer vrijheid van meningsuiting hebben”* (ibid. 4 februari 2014). Dezelfde bron citeert echter ook een in Erbil gevestigde Canadees-Koerdische *“fotograaf en programma-assistent bij een lokale NGO”, die stelt dat het “gemakkelijker is om te zeggen dat men in Koerdistan niet in God gelooft dan in de rest van Irak, maar*

voegt eraan toe dat in het Midden-Oosten - net als in de rest van de wereld - mensen [niet de mentaliteit hebben] om anderen te accepteren die geen religie hebben" (ibid.)."

- "De stad Silêmani (Sulaymaniya) is altijd de meest liberale stad geweest en staat het meest open voor een niet-moslimleven, maar door de zware verstedelijking (d.w.z. de massale toestroom van meer conservatieve dorpelingen) is de sfeer daar aanzienlijk veranderd" (emeritus professor 22 aug. 2016)."

In acht genomen dat (i) de voormelde concrete landeninformatie dateert van 2016; (ii) dat er geen concrete landeninformatie voorhanden is die aantoont dat de situatie voor ongelovigen sindsdien negatiever evolueerde, is de Raad van oordeel dat de concrete individuele omstandigheden in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke bescherming noodzaken aangezien hij geen gegronde vrees aantoont, minstens dat hij niet concreet aantoont het risico te lopen om daden van vervolging te ondergaan.

3.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

De loutere verwijzing naar "*de hoge mate van geweld*" en de "*daarmee gepaard gaande veiligheidssituatie*" kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de omstandige motivering waaruit blijkt dat de situatie in Iraaks Koerdistan, de nieuwe elementen in de aanvullende nota van verweerder van 31 augustus 2020 mede in acht genomen, niet beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS